

1) Ποτίζω μετ' ἄκρας ἐπιμελείας, κατὰ τρόπον οἶνει γλυκύν, ἀπαλὸν Εὐβ. (Στρόπον.) Ἴων. (Σμύρν.) Κορσ. Κρήτ. Μεγίστ.—Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Γλυκοποτίζει ἢ κοπελοῦδα κάθε αὐγή τὰ λουλούδια της Λεξ. Δημητρ. 'Ἡ γλάρα γλυκουποντίζει' (γλάρα = βροχή ἡ πῖα) Στρόπον. ||* Ἄσμ.

Σ' ἐῖτη δὰ τῇ γειτονίᾳ ἔχω τσ' ἐβὼ τσ' ὀρίζω
τρεῖς γάστρες μὲ βασιλικά τσαι τίς γλυκοποτίζει
Μεγίστ.

Μοσκοκαρφία μου δὴν λογιῶ καὶ διόλα μου τεσσάρω,
ἄλλος σὲ γλυκοποτίζει κ' ἐγὼ θεὸν νὰ σὲ πάρω
(διόλα = βιολέτα) Σμύρν.

Σ' τσῇ Σ' τείας τὰ περιχώρα ἔχω κ' ἐγὼ καὶ ὀρίζω
μὴ φονδωμένη λεμονιά καὶ τῇ γλυκοποτίζει
Κρήτ. β) Μεταφ., ἐμποτίζω Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν.: *Γλυκοποτισμένες εἶν' οἱ χορδές σας μὲ τῆς ζωῆς τὴν ὁμορφὴ θλίψη.*
2) Ζυμώνω τὴν ζύμην διὰ τὸν ἄρτον προσθέτων ἐλαχίστην ποσότητα ὕδατος Εὐβ. (Κουρούν.): *'Α δὲ γλυκοποτίσων λιγάτι 'κόμα τὸ ψωμὶ τῶν ὕστερα 'ὰ δὲ πλάσων ('ὰ = θά).*

γλυκοποτῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ π ὶ ο τ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ υ κ ὁ π ο τ ο ς.

Πίνω γλυκὺ ποτόν.

γλυκοπούτσης ὁ, πολλαχ. γλυκομπούτσης Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ὕ τ σ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μ π ο ὕ τ σ ο ς.

Ὁ διὰ σεξουαλικούς λόγους ἀρέσκων εἰς τὰς γυναῖκας πολλαχ. Συνών. γ λ υ κ ο σ π ο ρ ῖ τ η ς, ἀντίθ. φ α ρ μ α κ ο π ο ὕ τ σ η ς.

γλυκοπροβάλλω Φ. Πανῆ, Λυρικ., 164.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἂ καὶ τοῦ ρ. π ρ ο β ἄ λ λ ω.

Προβάλλω, ἐμφανίζομαι κατὰ τρόπον προκαλοῦντα εὐχαρίστησιν, τέρψιν: Ποίημ.

Κι ἀντὶ γιὰ στέφανά μας, | τὲς ἀχτίδες του θὰ βάλῃ
ὁ ἥλιος, σὰν γλυκοπροβάλλῃ | φῶς σκορπώντας 'ς τὰ
κλαδιά.

γλυκοπροστάζω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 151.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἂ καὶ τοῦ ρ. π ρ ο σ τ ἄ ζ ω.

Διατάσσω, προστάζω κατὰ τρόπον ἥπιον, γλυκύν: Ποίημ.

Καὶ σὰ νὰ τὴ μαλάκωσαν παλιὰ θυμητικά,
μὲ γλυκοπρόσταξε νὰ πῶ καὶ νὰ τῆς τραγουδήσω.

γλυκοπρόσωπος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀναβρ.)—Φ. Πανῆ, Λυρικ., 211 Σ. Σκίπ., Θέατρ. καὶ πρόζ., 56 — Ν. Ἑστ. 19 (1935), 88.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ρ ὁ σ ω π ο ς.

Ὁ ἔχων γ λ υ κ ὸ πρόσωπον, ἥτοι εὐχάριστον, οἶνει γλυκεῖαν ὄψιν ἐνθ' ἄν.: *Τοῦ φαινόταν τὸ παλιὸ ἐκεῖνο σπῖτι σὰ γλυκοπρόσωπο σεβάσμιον γεροντάκι Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν. Οἱ ἄνθρωποι γλυκοπρόσωποι καλημερίζονται μὲ τὸ χαμόγελο τῆς καλωσύνης Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.*

Μέσ' 'ς τὸ ὀλογέμωτο κι ἀχνὸ φεγγάρι
πὺρ γλυκοπρόσωπο τὰ οὐράνια σχίζει

Φ. Πανῆς, ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ., ἡ μετὰ τὴν κατεργασίαν λεῖα καθισταμένη ἐπιφάνεια δέρματος Πελοπν. (Ἀναβρ.): *Γλυκοπρόσωπα τὰ βγάλανε τὰ τομάρια.*

γλυκοπρώιμος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. γλυκόπρωμη Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ π ρ ὡ ῖ μ ο ς.

Ὡς οὐς., εἶδος σταφυλῆς ὠριμαζούσης πρωίμως, ἐχούσης δὲ γεῦσιν γλυκεῖαν.

γλυκοπύρηνος ἐπίθ. Ἀδραμ. Ἀθῆν. Θήρ. Ἰθάκ. Λευκ.—Π. Βλαστ., Ἀργώ, 104 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 193 — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. γλυκοπύρηνος Ἀθῆν. Θήρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)—Π. Βλαστ., Ἀργώ, 159 Χελδρ. — Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 31 Δ. Δημάδ., Δασικ. βλάστ., 101 Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν., 1.143 — Λεξ. Βλαστ. 282. 445 Πρω. Δημητρ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο π ὺ ρ ο υ ν ο ς κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ π ἰ ρ ο ὕ ν ι.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π υ ρ ῆ ν α ς.

1) Ἐπὶ καρποῦ, ὁ ἔχων γλυκύν πυρῆνα ἐνθ' ἄν.: *Γλυκοπύρηννα βερίκοκα Ἀθῆν. Γλυκοπύρηννα ροδάκινα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γλυκοπύρηννα ἀμύγδαλα Λεξ. Βλαστ. 282. || Ποίημ.*

Εἶναι ἡ γυναῖκα 'κόνισμα κι ἀντίδωρο ποὺ ἀγιάζει καὶ γλυκοπύρηννος καρπὸς

Π. Βλαστ., Ἀργώ, 159. β) Μεταφ., προσφιλῆς, γλυκὺς Π. Βλαστ., Ἀργώ, 104: *Ἀγάπη γλυκοπύρηννη. 2) Ποικιλία βερικοκέας Ἀθῆν. — Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν.*

γλυκοπυρώνω Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 14 Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 79 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἂ καὶ τοῦ ρ. π υ ρ ὶ ὠ ν ω.

1) Μετβ., θερμαίνω ἡπίως, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα οἶνει αἰσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: *Καὶ καθὼς τὸ βασίλειμα γλυκοπύρηννε τίς ἀντιφεγγιές, εἶδα μπροστά μου τ' ὄραμα χλομῆς Βενετιᾶς ξορισμένης 'ς τὰ Ἰμαλάγια.*

2) Ἀμτβ., θερμαινόμενος ἐλαφρῶς προσκτῶμαι εὐάρεστον τὴν ὄψιν χρῶμα Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Ὁ Παρθενών... γλυκοπύρηννε μὲ τὴ θύμηση τῶν φιλιῶν τοῦ ἡλίου. β) Ἐν μέτρῳ καὶ εὐαρέστως θερμαίνομαι Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοπυρώνονταν οἱ γέροι 'ς τὴν λιακάδα τοῦ Γενάρη. γ) Μεταφ., κατέχομαι ὑπὸ ἐρωτικῆς θερμῆς, ἐρωτικοῦ ὀργασμοῦ Λεξ. Δημητρ.*

γλυκοπώρα ἡ, Ε. Ρένος εἰς Ἀνθολογ. Η. Ἀποστολίδ., 384.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ὁ π ὶ ὠ ρ α.

Γλυκεῖα ὁπώρα: Ποίημ.

Λειμόνια, μανταρίνια, πορτοκάλια,
κοφίνια γλυκοπῶρες φορτωμένη
ἡ σκούνα, ἀπὸ μακριὰ ταξιδεμένη,
ἄραξε μέσ' 'ς τὸ πόρτο ἀγάλι' ἀγάλια.

γλυκοπώρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γλυκοπώρι Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ὠ ρ ῖ.

Γῆ πωρώδης ἄλλ' εὐχερῶς καλλιεργούμενη: *Ἐκκεινηδὰ ἡ περιφέρεια εἶγ' γλυκοπώρηια χωράφια.*

γλυκοπωριχιά ἡ, Κίμωλ. Νάξ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο π ὶ ὠ ρ ι χ ὶ ο.

Τὸ φυτὸν Ἰρσφελδία ἡ πολιά (Hirschfeldia incana) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae). Συνών. γ λ υ κ ο π ὶ ὠ ρ ι χ ὶ ο, ρ α π α ν ῖ δ α.

